

அமுதவள்ளுவர்

ஏழாறுக்கணவ...
உத்துக்கரீ

அமுதமொழியன்

பருவமாட்டந்துவிட்டான்
என் பேனா மங்கை - இனியும்
கன்னி கழியாமல்
காத்திருக்க வேண்டியதில்லையே
மலர் துழ
மணப்பெண்ணாக உங்கள் முன்

மொட்டுகள்ளல்...
வித்துக்கள்

சமர்ப்பணம்

வரித்திரமாகிவிட்ட
நத்தியப்புதல்வன்
நத்தியேந்திராவுக்கு

- மொட்டுகள் அல்ல... வித்துக்கள்
கலீதைத் தொகுப்பு
- உரிமை - அமுதமொழியன்
- முதற்பதீப்பு - 28 பெப்ரவரி 1992
- வெளியீடு - மணி ஓதை.
12. சென் பற்றிக்ஸ் வீடி.
யாழ்ப்பாணம்.
- அட்டைப்படம் - தயா
- விலை: - 30/-

'Mottuhalalla Viththukkal'
Collection of Poems by AMUTHAMOZHIAN
First Edition 28 February 1992
Published by 'MANI OSAI' Jaffna

இந்த ‘வார்த்தை நடனம்’...

கருத்தாழமும் படிப்பு வீச்சும் ஒருங்கலைமந்து எழு
கின்ற கவிதைகள் அறிவார்ந்த வட்டத்தில் மதிப்புப் பெற்
றாலும், ஒரை, உணர்ச்சி கார்ந்து வருகின்ற கவிதைகள்
ஈாதாரண மனிதனிடமும் சென்றதைசின்ற தன்மையை
கவிஞர் நன்குணர்ந்துள்ளார் என்பதை இவரது கவிதைகள்
வெளிப்படுத்துகிறன.

மொழிப்பிரச்சினை தீர்க்கப்படாததனால் உத்வேகம்
பெற்றுள்ள ஓர் கட்டத்தில் கவிஞரது உள்ளக்கிளர்ச்சி
தேசக் கட்டுமானத்தின் பல்வேறு அம்சங்களையும் உள்ள
வாய்க்கொண்டதாக அனுமதிரது. எத்தனைய இடர்களுக்கு
உள்ளாகவும் நம்பிக்கையின், வாழ்வை உறுதிப்படுத்தலுக்கு
கான தேவையின், எதிர்கால எதிர்பார்ப்புகளின் அழைப்பு
களை நமது கலை, இலக்கியங்கள் பதிவு செய்து கொண்டு
ஏற்கின்றன; தடைகளையும் துணபங்களையும் தான்டி,
அப்பால் அடியெடுத்து வைக்கக்கூடிய பக்குவத்தை நமக்கு
உற்படுத்துகின்றன.

பஸ்வேறு கவல ஊடகங்களையும் ஒன்று திரட்டி, எமது கவாச்சாரத்திற்கான இருப்பிற்கு, எதிராக வருகின்ற அடிக்கால தங்களை ஒங்கி அறைந்தனுப்ப வேண்டிய பணி நடவு தனை முறைக் கலைஞர்களுக்கே விடப்பட்டு உள்ளது. வரலாற்று இயக்கத்தில் சமூக, அரசியற் கோட்டபாடுகள், கட்டமைப்புக் கள் எல்லாம் மாற்றம் பெற்றிட்டனும், இத்தகைய கால கட்டமைனில் எழுந்த கலைப்படைப்புகள் எல்லா எல்லைகளையும் மீரி எமது பாரம்பரியச் செழுவைகளையும் அவற்றிற்கு எதிரான கவாலகளை எதிரொக்கிட முறைகளையும் ஆவணப்படுத்தியே திரும். இத்தகொகுப்பிலடக்கியுள்ள வளிதைகள் நிவைத்தின் மீதான பிள்ளைப்பை இறுக்கியே வைத்து நிற்கின்றன.

மக்கள் அறிவு பூரிவமாகவும், உணர்வு பூரிவமாகவும் கவாச்சார விழிப்புணர்வு கொண்டு செயற்படுகின்ற இந்தச் சூழ்நிலையில், வளிஞர் கவாச்சாரத் தளத்தைவிட்டு அகலை முடியாத கட்டாயத்திற்கு உள்ளாகின்ற தள்ளை அவனுக்கு சமூகம் இடுகின்ற கட்டளை. இந்த நிலையில், ஒவ்வொரு கவிஞரும் தூண்டலுக்காய்க் குலங்குகின்ற தள்ளை, அவனைப் பிரித்தெடுத்த அடையாளங் கண்டுகொள்ள உதவி, ஒரு 'தனித்துவ' முத்திரை அங்கோரத்தையும் அவனுக்கு வழங்க முடிகிறது. இந்த அங்கோரம் நன்றான் 'அழுக மொழியன்' - கு இக் கவிதைத் தொகுப்பின் மூலம் கிடைத்து விட்டது என்பது எனது நம்பிக்கை.

'வழி'

மருத்துவமீட்டம்

ஐஏ. பல்கலைக் கழகம்

05-02-1992

லப்... ടപ്പ..

இதயக்கடிகாரத்தின் சப்தம் இது
 இயந்தீரத்தின் சப்தமாக விளங்குவன் வீஞ்ஞானி.
 வால்வுகளின் ஒசையாகக் கேட்பவன் வைத்தியன்.
 உணர்வுகளின் சங்கிதமாகப் பார்ப்பவன் கவிஞன்.

பார்வையில் வேறுபடுவன் தான் கவிஞன்:
 கற்பணச் சிகாத்த அடிவாரத்திலிருந்து அண்ணாந்து
 பார்க்கும் கற்பணாவாதியஸ்ஸ அவன்
 சொற்படிகளில் ஏறி சிகாத்த சென்றடைவன்.

அவன் கவிதைகளைப் படைப்பது பாராட்டுக்கூக்காகவல்ல
 கிருத்துடன் கலந்துவிட்ட கற்பணையைப் பாதுகாப்பதற்கே.

கலித்துவமும் தத்துவமும் சங்கமமாகின்ற கடல்தான் கலிதை.

இவை தூசு படியாறல் இலக்கியப் பெட்டகங்களுக்குள்
பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவையல்ல.

உயிரோட்டமான இதயப்பெட்டியில் அடைகாக்கப்பட.
வேண்டியவை.

கலிசுகம் என்பது மனநோவிற்கு மாத்திரைகள்.
கற்பனையின் யாத்திரைகள்.

கலிதைகள்

பணியைச் சமக்கின்ற மலர்கள் அட்டுமல்ல
கணியைச் சமக்கப்போகும் பூக்களுமே.

எனிமையாவதால் தான் இவை இனிமையாக முடியும்
அல்லது தனிமையாகி விடும்.

பூச்சட்டியில் அழுகுக்காக வளர்க்கப்படுபவையல்ல
மூந்தோட்டத்தில் பூத்துக்குலுங்குபவை.

என் மனாரஸ்கு கலிதைகளின் கலியரங்கானதால்
கலிஞர்களின் கலியரங்கிற்குச் செல்லாமல்
மொழியரங்கில் ஏறி இன்று அச்சரங்கிற்கு வந்துள்ளேன்.

அதனால் தமிழ்த்தாயின் மடியில் புதிய கலிதைக்குழந்தை.

இந்த கலிதைக்குயில் உங்கள் இதயவீடு நோக்கி வருகின்றது
தீணிவேண்டியல்ல; கூவுவதற்கு ஒரு கூடு வேண்டி.

கலிச்சீலந்தி தன் சொல்வலையை விரித்திருப்பது
இரையாக்குவதற்கல்ல; இதமாக்குவதற்கு.
சீக்கவைப்பதற்கல்ல சீந்திக்க வைப்பதற்கே.

மொழியாற்றில் இருந்த என் கலிவள்ளங்கள்
உங்கள்விழி அருவியின் ஓட்டங்களாக...

விழிப்பால்கள் அமைக்க முடியாதிட்டாலும் ஒரு
விமானிப் பாலம் அமைக்கிறேன்.

என் கவிதைகளுக்கு மலர்களாலும் அழகான வார்த்தை
களாலும் அலங்கரிக்காதிர்கள்.

ஏனெனில் அவை மலர்களும் அழகான வார்த்தைகளும்தான்.

ஏசிப்பதோடு மட்டும் விடாதிர்கள் விமர்சியுங்கள்.

விமர்சிப்பதோடு மட்டும் விடாதிர்கள் ஏசியுங்கள்.

ஏனெனில் இவை விமர்சக ஏசிகளுக்கே.

சிறைகளைச் சுட்டிக்காட்டிங்கள்.

அவை உங்களின் வக்கீரத் தன்மையாக எண்ணமாட்டேன்.
நக்கீரத்தன்மையாக நம்புவேன்.

ஆர்ப்பாட்ட பேரணியல்ல இது அமைதி ஊர்வலம்.

உங்களிடம் வருவது உணர்ச்சி வேண்டியல்ல உணர்வு தேழி.

என் கவிதைகள் வெள்ளைத்தாளில் அச்சாகி வருவது
இதயுங்களில் முத்துக்களைப் பதிப்பதற்கு மட்டுமல்ல.
வித்துக்களை விதைப்பதற்குமே.

என் கவிக்குழந்தைகளை தாலாட்ட இதய வதாட்டில்களுடன்
காத்திருக்கும் உங்களுக்கு!

யாழ்ப்பாணம்
02 - 02 - 1992.

— அழுதமொழியன் —

பதிப்புரை

யாற் பல்கலைக் கழக மருத்துவமீடு மாணவராகிய அழுதமொழியன் உடற்கூற்று மருத்துவ பரிசோதனைகளை மட்டும் நின்றூலிடாது, சமூகத்தின் உளக்கூற்றுணர்வுகளைப் புதுக்கவிடை என்னும் 'ஸ்ரீதஸ்கோப்' மூலம் ஆய்வு செய்யும் கண்ணி முயற்சியாக 'மொட்டுகள் அல்ல, வித்துக்கள்' என்னும் இந்துஸ்தை இம் மண்ணைன் மனங்களுக்கு விடைத் துள்ளார். இந்த வித்துக்களை மணியோசை வெளியீட்டுக்கம், தனது திரண்டாவது வெளியீடாகத் தஞ்சையில் மகிழ்வடைகின்றது.

எமது மண்ணைல் புதுக்கவிடையுகம் இறந்து, தனக்கெனப் புதிய வித்துக்களை விடைத்துவரும் இந்நாளில், இவரது திப்படைப்பும், புதிய பார்வை, புதிய சிற்றனைகளை எமது திதயங்களிலும் விடைக்கும் வித்துக்களாகவே நான் கருதுகின்றோம்.

சமூக முன்னேற்றத்துக்கான வார்த்தையும், வாழ்க்கையும் இணைந்த பணிதான் இளங்கவிஞர் அழுதமொழியனின் முன் நேற்றத்துக்கான மூலதனம். புதிய படைப்பாளிகளுக்கு உற்சாகம் ஊட்டக் கூடியதான் இவரது விடைப்பு மேலும் புதிய தினங்களின் எழுத்துவகப் பிரவேசத்துக்கான உந்துசக்தியாக அமையும் என்பதில் ஜயமில்லை.

காலத்தின் டயரி போன்ற, திக்கவிஞரின் கவிதைத் தொகுப்பாகிய 'மொட்டுகள் அல்ல, வித்துக்கள்' மூலம் நல்லதொரு படைப்பாளியை உங்களுக்கு அறிமுகம் செய்தோம் என்ற மகிழ்ச்சியுடன், உங்கள் ஆதரவுக்காக்கொண்டு மணி ஓசை வெளியீடுகள் மூலம் தொடர்ந்து சந்திப்போம் என்ற நுழைக்கக்கோடு இந்நாஸை உங்கள் கரங்களில் சமர்ப்பிக்கின்றோம்!

மணி ஓசை வெளியீட்டுக்கம்

என் காதலி

எனக்கு காதலியானவன்
அவன் வேறுயானுமஸ்ஸ.....
தமிழ் கவிதைப் பெண்.

அன்று புல்ளை
கொண்டவர்களின் மனைவி
இன்று புதுமை
விரும்பிகளின் காதலி.

இலக்கியங்களுள் இல்லறம்
 நடத்தியவள் — இன்று
 மக்களின் மனங்களிலே
 குடியேறியவள்
 பார்மரமக்ஞடன் வாழுவந்துவிட்டதால்
 என் பரிவுக்குள்ளானவள்.

ஏடுகளுக்குள் ஏங்கியிருந்தவள்
 உதடுகளில்
 கூடு கட்டிக்கொண்டதால்
 வீடுகள் எல்லாம்
 பாட்டு மேடைகளாகின.

அரண்மனை அடிமைவாழ்வு நீங்கி
 சேரிகளின் சேற்றில்
 கால் பதித்ததால்
 என் காதலியானவள்.

தாலிகட்டி
 எனக்கு மட்டுமே
 உரியவளாக்காமல்
 பாதங்களில்
 சலங்கை கட்டுகின்றேன்
 என் சிந்தனை மேடையில்
 நாட்டியம் ஆட.

மரபுகளை நேசிக்கின்ற
 அடிமைப் பெண்ணாக இருந்த
 உன் கைவிலங்குகள்
 உடைக்கப்பட்டதால்
 நீ எடுத்திட்ட அவதாரம்தான்
 புதுங்கவிதை.

மண்பூபங்களின் சாளரங்களுடு
 சமுகம் பார்த்தவள் — இன்று
 ஏழைக்குடியிசைகளில் இருந்து
 அதை ஏள்ளாம் செய்கிறான்.

அரசர்களின் அந்தப்புரங்களிலும்
கிலக்கியவாதிகளின் பூஜை அறைகளிலிருந்தும்
பாட்டாளிகளின் ஏர்முனைக்கும்
பேரராளிகளின் போர்முனைக்கும்
வந்தவள் நி!

நி மேனகையுமல்ல
நவீன சினிமா தாரகையுமல்ல
போர்ப்பறை எழுப்பி புதுயுகம்
பட்டக்க வந்துள்ள புதுமைப்பெண்!

உன் விழிப்பார்வை கண்டு
என் எழுதுகோல்கள்
நான்முற்று குனிகின்றன
சவடியில்.

உன் மான்விழி காட்டும்
கண்குறிப்பு
எனது எழுதுகோலை
சமுக மாற்றத்திற்கான
நெம்புகேரளாக்குகின்றன.

காவியங்களுள் நின்று
சிவியங்கள் நடத்தாமல்
சமுக களத்தில் வந்து
போராட வேண்டியவள் நி.

அரிச்சனைக்குரியவளுமல்ல
ஆராதனைக்குரியவளுமல்ல
ஆயுதங்கள் ஏந்தி
சமுக அநிதிக்கெதிராக
ஆர்ப்பரிக்க வேண்டியவள்.

நி செல்ல வேண்டிய பாதை
செங்கம்பளம் விரித்த பாதையல்ல
செந்திர் சிந்திய பாதையே!

சொல்லத் துடிக்குதடா நெஞ்சம்

கவிபாடும் என் கிராமம்
களை இழந்த கதை
சொல்லத் துடிக்குதடா நெஞ்சம்
இதயம் துடிக்கும் வரை.....

பச்சைத்தாவனி உடேத்தி
பருவமடைந்திருந்த
என் கிராமத்து கண்ணிவயல்களை
துயில் களைந்து கை(ப) பற்றி
களங்கப்படுத்தினார்கள்
புதுமுக அந்தியர்கள்

இன்று பொலிவிழந்து
 நெருஞ்சிகளை சுமந்து
 மழைக்காளான்கள் முளைத்து
 முகச்சவரம் செய்யாத காளைபோல்
 காட்சிதருகின்ற.....

கவிபாடும் என் கிராமம்
 களை இழந்த கதை
 சொல்லத் துடிக்குத்தா நெஞ்சம்
 இதயம் துடிக்கும்வரை.....

அவள்

மொழி சமக்கும் விழிகளுடன்
 நீர் நிரம்பிய குடத்தை
 தனும்பிச் சிந்த
 இடையில் ஏற்று
 தன் மொட்டுப் போன்ற பாதங்களால்
 தொட்டுப் போன வயல் வரம்புகளை
 கணக்கும் இயந்திர வாகனங்கள்
 இரக்கமிள்ளி மிதித்து
 செல்கின்றன.

பனி படர்ந்திருக்கையில்
 பனை சரசரக்க
 புதுராகம் பாடிய குயில்களை
 கலைத்துவிட்டு.....
 அந்திய இயந்திர வல்லூறுகள் மட்டும்
 படபடக்கின்றன.

பாஸ்திலவு வெளியில்
 பறவைகள் பாடிப்போனதை
 கூடிப்பார்த்து மகிழ்ந்திருந்தோம் — இன்று
 ‘பரா’ வெளிச்சம் கண்டு பதுங்குகின்றோம்.

பாதனிகளை கழற்றிவிடு — நாம்
 புளிதமாக வழிபட்ட
 பரதையோரப் பிள்ளையாரின்
 பள்ளியறைகளிலும்
 பூட்ஸ் பாதங்கள்.

நானும் அவளும்
 இரகசியமாகச் சந்தித்து மகிழ்ந்த
 முள்முருக்கு வேலி
 அருகிலிருந்து சிரித்த இலுப்பம் பூக்கள்
 இன்றில்லையே
 முட்கம்பிகளும் வயர்களுமாக
 அலங்கோலமாகி விட்ட.

என் கவிபாடும் கிராமம்
 களை இழந்த கதை
 சொல்லத்துடிக்குத்தா நெஞ்சம்
 இதயம் துடிக்கும் வரை

இன்று என் இதயப்பெட்டியில்
 அவள் விழி போட்டுச் சென்ற
 காதல் மனு.....
 காத்துக் கீட்கக் கேள்வியதுதானே
 கடமைகள் முடியும் வரை.

நாதலைத் தயிர்
 கடமைகளும் இருக்கின்றன
 சந்திப்புக்களை விட
 சங்கதிகளும் இருக்கின்றன — என

மொழிசமக்கும் அவள் விழிகளுக்கு
 பதில்
 சொல்லத் துடிக்குத்தா நெஞ்சம்
 இதயம் துடிக்கும் வரை

கால்களுக்கு
சலங்கை கட்டமுடியாது
பாதங்களுக்கு கீழ்
முடகள் பார்த்துக் கிடக்கையில்,

துளிர்க்க மறந்து மரங்களும்
இசைக்க மறந்து குயில்களும்
சோகம் ததும்ப நிற்கும் நிலை
கடமைக்கு அழைக்கின்றதே.

எல்லாமே ஒரு நாள் முடியும்
மறுநாள் விடியும்.

களை இழந்த எங்கள் கிராமம்
விடியலின் பின் — மீண்டும்
கவிபாடும்.

கன் எனிமை, இழந்த வயல்கள்
பச்சைத்தாவணி அளிந்து
பாடித்திரியும்.

அடிவானம் சிவக்கும்
வைகறை வேளையில் — உன்
மடிமேல் நானும் தலைவைத்து
உழுகின்ற காளைமாட்டு மனிச்சத்தும்
தாளம் பேரட
பூபானம் பரடுவேரம்.

களை இழந்த கிராமம் — மீண்டும்
கவிபாடப் போகும் கதை
சொல்லத் தழுடுக்குத்தா நெஞ்சம்
இதயம் துடிக்கும் வரை.

நெஞ்சினில் கனலாகி...

இன்னமும்
மீதமிருப்பது
யாராலுமே பறித்துவிட முடியாத
விடுதலை உணர்வு
நெஞ்சினில் கனலாகி...
இன்னும் மீதமிருக்கிறது.

எனக்கும் தெரியாமல்
செலவுக்கும் எடுக்காமல்
என் ஞாபகங்களை
சேர்த்து வைத்திருக்கும் நீ
உன் நினைவுகளை வரவு
வைக்க முடியாமல் நான்
ஏனெனில் —
இங்கு உயிர்களின்
வரவு செலவு
கனக்கெடுக்கப்படுகிறது
உன்னது விஷயவின்
வசவுக்காக
உயிர்களை செலவழிக்கின்றோம்.

இன்னமும்
 மீதமிருப்பது
 யாராலும் பறித்துவிட முடியாத
 விடுதலை உணர்வு
 நெஞ்சினில் கனலாகிருஷ்ண.....

சன்னங்களால்
 சல்லடையிடப்பட முடியாத
 நெஞ்சறுதியும்
 ஆயுதங்களால்
 அச்சறுத்திவிட முடியாத
 மனத்துனிவும்
 இன்னும் மீதமிருக்கிறது
 நெஞ்சினில் கனலாகிருஷ்ண.....

எல்லையை அடையும் வரை
 களைத்துப் போகாத
 காஸ்கங்கும்
 எல்லையில்லா சுதந்திரத்தை பெறும் வரை
 இமைக்க கூட மறக்கும்
 விழிகங்கும்
 இன்னும் மீதமிருக்கின்றது.

விடுதலைத் தீ
 வளர்க்கின்றோம்
 ஒரு வைகறைக்காக.....
 அதை அணைத்துவிட
 காற்றுக்கு தூதுவிட்ட
 இருப்பின் துரோகத்தை
 விளக்குகளாக கொண்டு
 விசரிக்கின்றோம்.

விளக்குகளில் எண்ணேய்
தீர்ந்துவிட்டான்
இன்னும் மீதமிருக்கிறது
எங்கள் குருதி

பின்னங்களை மட்டுமல்ல
உயிர்களை எரிக்க காத்துக்கீட்க்கும்
கொள்ளிகள்
சூனாலும்
பாடையில் ஏற உடல்கள்
உயிருடன்
இன்னமும் மீதமிருக்கின்றன
நெஞ்சம் கனலாகி.....

களம் மாறும்
எங்கள் பலம் மாறும்
வளம் மாறாத நீலமிதில்
யோராட்ட இலக்கு மாறாது என்ற
மனோபலம்
இன்னமும் மீதமிருக்கிறது
நெஞ்சினில் கனலாகி.....

இன்னமும்
மீதமிருப்பது
யாராலுமே பறித்துவிடமுடியாத
விடுதலை உணர்வு.....
நெஞ்சினில் கனலாகி.....
இன்னமும் மீதமிருக்கின்றது.

எழுதுகோல்கள்

என்னங்கள் பதுங்கு குழிகளுக்குள்
பதுங்கிக் கொள்ள வேண்டாம்
எழுதுகோல்களை ஏந்தியே
எழுந்திட்டும்.

ஆண்மைகொண்ட தேசத்தில்
பேணாக்கள் மட்டும்
அலிகளாகிவிட முடியாது
கஸ்லறைகள் காவியம் பாடும் காலத்தில்
பேணாக்களும் கருத்தரிக்கட்டும்.

சிந்தனை வெள்ளத்திற்கு
ஊருமே அணையிடவில்லை
பொருளாதாரத்தடை பொருட்களுக்குத்தானே
சிந்தனைக்கு சிக்களம் தேவையில்லை.

கருமை இல்லாவிடில் — எங்கள்
செம்மை கொண்டு எழுதுவோம்
அதில் பழைம் தகரித்து
ஒரு புதுமை செய்வோம்.

பேணாக்கள்
துலாக்களாகட்டும்
அறிவுக்கிணற்றிலிருந்து
எண்ணாங்களை அள்ளிட

பத்திரிகைகள்
வாய்க்கால்களாகட்டும்
அதை
சமுதாயத்திற்குப் பாய்ச்சிட

வெள்ளத்தாள்களுக்குத்தானே பஞ்சம்
பனைவளம் கொண்ட தேசத்தில்
ஒலைச் சுவடிகளுக்கு இல்லையே
சின்னவன் தூங்கித் திரியும்
துப்பாக்கியின் நூனியில் இருக்கும்
அந்த கூரியைக் கொண்டுதானும்
இந்த சுவடியில் எழுது —

தேசவனப்பை மட்டுமல்ல
தேசியத்தை

தேச உணர்ச்சியை யல்ல
தேச உணர்வை.

புரட்சிப் பூக்கள்

கட்டிலில்
சதைப்பிண்டமாக
குமேபத்திற்கு
பிள்ளை பெறும் இயந்திரமாக
தொட்டிலுக்கு
ஆயாவங்க
அடுப்படியில்
சமயல்காரியாக

மட்டுமே வாழ்கின்ற
அலங்கரிக்கப்பட்ட
அடிமைகளாக
இனியும் நாங்கள்
வாழப்போவதில்லை.

உணர்வுகளை விற்று
உணர்ச்சிகளை ஏற்று வாழ
நாங்கள் ஒன்றும்
குநுதியோடும் பினங்கள்ளல்.

மஞ்சத்தில் காத்திருத்தலே
தஞ்சம் என போதிக்கப்பட்டு
வஞ்சிக்கப்பட்டோம் — இனி
நெஞ்சத்தில் வீரத்திற்கு
பஞ்சமில்லை என எழுந்திடுவோம்.

மருட்சி கொள்ளும்
மான்விழியுமல்ல
வெர்ச்சிக் கயல்விழியுமல்ல — இனி
புரட்சிக் கனல்விழி எங்கள்
விழிகளென
விழித்தெழுவோம்.

பேதையாக இருந்ததால்
போதைக்காக எம் உடல்கள் — இனி
பேரெழுச்சி கொண்டு எழுந்திடுவோம்
சமூகப் பழமைகள் நிலைகுலைந்துவிடும்.

அச்சம், மடம். நானைம், பயிர்ப்பு
என்ற நாற்குணங்கள்லல் — இனி
வீரம், துணிவு, அஞ்சாமை, தாய்கை
என்ற போர்க்குணங்கள் எங்களுடையவை.

நாங்கள்
புதுமைப் பெண்கள்!
புயலுக்கு அடிப்பளியாப்
புரட்சிப் பூக்கள்.

எங்கள் தாழ்மஹால்

கடலுக்கு சென்று திரும்பிக்கொண்டிருந்த
காதலனைப் பார்த்து
கரையில் காத்துக் கொண்டிருந்த
காதலி கேட்கிறான் —
தாழ்மஹாலைப் பார்க்கவேண்டுமென்று.

ஏதோ சொல்ல விழைந்தவன்
ஏங்கும் அவள் யிழிகளுக்கு
ஏமாற்றம் தராமல்
கரையில் ஒரு மணல் வீடு கட்டி
இதுவும் தாழ்மஹால் தான் என்றவன்
ஏனான்மாக அவள் நகைப்பது கண்டு

அன்பே!
சலவைத் தாழ்மஹால்
ஒரு கலைஞரின் கலவைண்ணம்
இந்த மணல் தாழ்மஹால்
உன் காதலன் கைவண்ணம்.

அது ஓாஜுஹானின் கண்ணிர்
இது என்னுடைய கவிதை
என்கிறான் உணக்சிவசப்பட்டு:

அவளும் அருகில் சென்று
உணர்வைப் பகிர்ந்தவளாக கூறுகிறான்
'மும்தாஜ் ரசித்த தாழ்மஹால்' என்று
அவள் அதை அள்ள எண்ணியபோது
ஒசையுடன் வந்திட்ட
ஓர் அவை அதை அழித்து
சென்றிற்று

ஏழையின் தாழ்மஹால்
சலவைக்கல்லிலுமில்லை
மணலிலுமில்லை
இதயத்தில்!

புதுப் பரிமாணத்தை நோக்கி...

பரினாரமத்தில்
அடுத்த பரிமாணத்தை நோக்கி.....

ஆனந்தமாக
ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டிருக்கும்
எங்கள் பிடத்தின்
மன்றபங்கள்
விரிவுரையாளர்களைக் கண்டதும்
நிசப்தமாக நின்றுவரும்.

இனிப்புக்களைக் கூட
 கசப்புறையிலிட்டு
 கூட்டுக்குளிசைகளாக
 சாப்பாட்டிற்கு முன்னும் பின்னும்
 தருவதால்
 வெறுப்புநோய் தொற்றிக்கொண்டது.
 விரிவுரைகள்
 விரும்பப்படாமலும்
 அறிவுரைகள்
 ஆதரவைப் பெறாமலும் போயின.

பலர்
 விரிவுரைகள்
 விளங்கிக் கொள்ளாமல்
 விழுங்கிக் கொள்கிறார்கள்
 சிலர்
 கற்பனைப் புரவியில்
 வேறுசிலர்
 நித்திராதேவியுடன்

கல்வி
 கவிதைகள் போலில்லையே
 படிக்காமல் பாடித்திரிய

வழிபாட்டிற்குரியதல்ல
 வழிநடத்துதலுக்குரியதே
 வேதனைக்குரியதல்ல
 சாதனைக்குரியதே.

பரிமாணத்தில்
 அடுத்த பரிமாணத்தை நோக்கி

கல்வி
 கன பரிமாணமல்ல
 உள்பரிமாணம்.

இவர்கள் இளம் மலர்கள்
புத்தகங்களுக்குள் மட்டும்
புதைந்து கொண்டு
கருகிவிட்டதால்
வளாகத்து
வளவுகளில்
ரோஜாக்களை
வளர்க்க வேண்டியதாயிற்று.-

செய்திப்பல்ளைக்குள்ள
உயிரோட்டம் கூட
மாணவ மனங்களில்
இல்லாமல் போயிற்று.

வண்ண த்துப்பூச்சிகளாக
வளாகத்தில்
வலம்வரவேண்டியவர்கள்
நூல்களைப் போர்த்தி
கூட்டுப்புழுக்களாக

பரிமாணத்தில்
அடுத்த பரிமாணத்தை நோக்கி.....

வாழ்க்கை
பண பரிமாணமல்ல
மன பரிமாணமே.

கல்வி கனிததுப்பரிமாணமாக
புத்தி புதுமைப்பரிமாணமாக
கூட்டுப்புழுக்கள்
வண்ணத்துப்பூச்சிகளாக

பரிமாணத்தில்
புதுப் பரினாமத்தை நோக்கி.....
விரைவோமாக
விகாரமாக அல்ல
புது ராகமாக.

எங்கள் மன்

பயணத்திற்கு மாட்டுவண்டிகள்
படிப்பதற்கு சிக்கனவிளக்குகள்.
வெளிர் ஓளியை மட்டுமல்ல
வானோசையைக்கூடத் தரும்
தைக்கிள் டைனமோக்கள்.

அம்புலன்ஸ்களாக சயிக்கிள் நிக்ஸோக்கள்
பன்டேஜ்களாக வெள்ளை வேட்டிகள்
சத்திரங்களில் கூட சத்திரசிகிச்சைகள்
இளநீர் குனுக்கோசால (Saline)

எதிரி தன் மன அழுக்கினை
எங்கள் உடலில் பார்க்க
விரும்பியதால்
சவர்க்காரத்தடை

விடுதலைத் தீயும்
தான் அனுப்புகின்ற
எரிபொருட்களினால்தான்
எரிகின்றது என அரசு
என்னிவிட்டதால்
அதற்கும் தடை

பள்ளிகளைல்லாம்
 இடம்பெயர்ந்தவர்கள் இல்லங்களாக
 பகலில் படிக்கவும்
 இரவில் படுக்கவும் பயன்பட்டன
 சரித்திரங்களாக இருந்தவையெல்லாம்
 மன்மேடுகளாகின்
 புதிய சரித்திரம் எழுதுவதற்காக

ஆற்றறையும் நாற்றறையும்
 நுழியி மக்கள்
 சேற்றில் இறங்கிவிட்டதால்
 சோற்றிற்கு
 ஏமாற்றுக்காரர்களிடம் ஏந்தாமல்
 மாற்று வழி கண்டார்கள் .

வெங்கல் கூவி
 விடிகின்ற தேசம்
 செந்தீரால்
 சிவந்துவிட்ட மன்

ஆனாலும் -
 மக்கள்
 இருப்புக்களை ஒருபோதும்
 இழக்கமாட்டார்கள்
 இழப்புக்களைத்தான் ஒரு நான்
 இழப்பார்கள்
 எனெனில் -
 அவர்களிடமிருப்பது
 முகிலைவிட உயரமான
 நுழிக்கைகளும்
 பளையைவிட வலிமொழான
 நெஞ்சுறுதியும் .

வினாதயாகிய மலர்

தென்றலுக்கு அடிபணிந்த
நாணல்ல இவன்
புயலையே எதிர்த்து நின்ற பூ

வசந்தத்தைக் கண்டு வந்துவிட்ட
குயிலல்ல
இரு வசந்தத்திற்காக உதிர்ந்துவிட்ட
இளம் தளிர்.

இருட்டினில் வெளிச்சத்தைத்
தேடியவனல்ல
அந்த இருட்டினையே காஸ்படுத்திவிட்ட
விழிவென்றார்.

விரியுன்பே உதிர்ந்துவிட்ட
 மொட்டல்ல
 வித்தின் விளைநிலத்தில்
 வீழ்ந்துவிட்ட வித்து.

உதிரத்தை தானமாக
 வழங்கியவனல்ல
 உரிமைப் போரினையே உதிரத்தினால்
 எழுதிவிட்ட கவிஞர்.

சூரியனைக் கண்டு மலர்ந்துவிட்ட
 தாமரையல்ல
 புதிய சூரியனையே உருவாக்க
 எழுதிவிட்ட மலர்.

அமீம்சைப் போரின் சிற்பியல்ல
 காந்தியச் சிற்பியையே
 செதுக்கிவிட்ட சிலை.

காய்ப்பதற்காக மட்டும்
 பூத்துவிட்ட பூவல்ல
 களிவதற்கு முன்
 விநையாகிய மலர்.

(சத்தியப்புதல்வன் சத்தியேந்திராவுக்கு)

புத்தக ஜீவிகள்

நூலகமே எரிகின்றபோது
இடில் வாசிக்கின்ற
நீரோக்கன்

பார்வை இல்லாமல்
பறதை காட்டுகிறவர்கள்
கைகளை இழந்துவிட்டு
தித்திரம் வரைபவர்கள்

பிரபஞ்சத்தின்
விட்டங்களைக் கூறும்
இவர்களிடம்
சமுகத்தற்கான
திட்டங்கள் இல்லை
சட்டங்கள் பற்றிப் பேசும்
இவர்கள்
வெறும் நட்டங்களாகிப் போயினார்

இவர்களின் அறிவு
 புத்தகங்களின்
 மூலவிட்டங்களில் முடங்காமல்
 சமுதாயத்தில்
 பரந்த வட்டங்களாகட்டும்.

நூல்களே எரிகின்றபோது
 பிடில் வாசிக்கின்ற
 நிரோக்கன்.

நிஜங்களை மறந்துவிட்டு
 நிலஷக்காக ஏங்கமுடியாது
 யதார்த்தத் தரைக்கு வராமல்
 கனவுலகிலே பறந்து திரிய முடியாது.

உறியிலிருந்து
 உணவுக்கு வரட்டும்
 பறியில் சேர்ந்தவை
 பயன்பட வரட்டும்.

செயல் இல்லாத
 அறிவும்
 யதார்த்தத்தைப் புரியாத
 புலமையும்
 பாருக்கு வேண்டாம்

ஏனெனில் -
 மாற்றத்திற்கு தேவை
 செயற்படாத அறிவெல்ல
 செயற்படும் துளிச்சலே!

கவிதைக்குள் நான்

நான்

காணாமல் போய்விட்டேன்
அவள் கண் கருக்குள்ளல்
என் கவிதைக்குள்.

என்னை நானே தேவின்றேன்
திருவிழாக் கூட்டத்தில்
தன் மழலைய
தொலைத்துவிட்ட தாய் போல்.

கலந்து போய்விட்டேன்
அவள் புன்னகையில்லவ
என் புதுக்கவிதைக்குள்.

நான் தினாறுகிறேன்
கரையில் இருந்து அவைகளால்
கடலுக்குள்.
அடித்துச் செல்லப்பட்டவனைப் போல்.

கரெந்து பேரய்விட்டேன்
அவள் முக்கில்லவ
கவி வெள்ளத்தில்.

தென்ருக்குள் புகுந்துகொண்ட
வெல்லக்கட்டிபோல்
நானும் காணாமல் போய்விட்டேன்.

மீண்டும்..... மீண்டும்
கவிதைகள்.

கிலந்தியின் வலையில் அகப்பட்ட
சிறுபூசிபோல்
நானும்
என் கவிவளையில்.

கவி முத்துக் குவியல்

விஞ்ஞானத்துவம்

விந்து வங்கியில்
கடன்வாங்கி
உருவாக்கப்பட்ட
பரிசோதனைக் குழாய் குழந்தை
கன் விழித்தபோது
தாலாட்டிக்கொண்டிருந்தது ‘ரோபே’

முரண்பாடு

நதிரவீல்
சமாதான சமிக்கையை
பதித்துவிட்டு
இரும்பினான்
யுத்த சாக்கடையிலிருந்து
சென்ற மனிதன்.

அறியாமை

பளபளக்கும்
யாட்டாடைக்குள்
பாவவைய தேடிக்கொண்டிருந்தான்
கிளிசல் ஆடைக்குள்
கிளியோப்பற்றாக்கள்
இருப்பது தெரியாமல்

தாய்மை

பால கமக்கிளர்
தாமின் மார்பில்
ஏய்ந்தபடி
முழந்தெயான்று
புடிப்பால்
குடிகிளரது.

பேச்சவார்த்தையில் நிபந்தனை

பளிங்குமரளிகையில்
பட்டு விரித்த
பளபளக்கும் மேசைகள்
குதிரைகளில் மட்டும்
முள்ளிப்பு.

வாயி வாயோ அந்நிய தலையீடு

மலர்களுக்கு
மனம் செய்துவைக்க
மகரந்த மளிக்களாக கொண்டுவந்தது
தென்றால்
இதழ்களாக சிறித்துக்கொண்டு

அந்நிய தேசத்தில் அடைக்கலம்

விளக்கையே தஞ்சமென
விரும்பி வந்தது
விடில்
வெப்பத்தை உணராமல்
ஒளியை மட்டும் பார்த்து.....

Welcome Party

பாதுங்கள் முட்டகரையில்
பாதனிகளின்றியிருக்கவையில்
கொலுக கட்டி
கொள்டாடுகிறார்கள்.

விமர்சனம்

பூத்தபோது
உதீத்தார்கள்
காய்த்தபோது
கல்லெற்றிந்தார்கள்
நான்-
வீழ்ந்து
விதையாகினேன்.

போராளிகள்

இலக்கணம் பீறி
இலட்சியத்தை
இதயத்திலிருத்திடுவ்
இலக்கியங்கள்.

ஊரடங்கு

‘பீப்பெட்டிகளில்.....
‘மரங்களை வெட்டாதீர்கள்’
கிரட்பெட்டிகளில்.....
‘புதைப்பிடிக்காதீர்கள்’
ஆலய நந்தவனாத்தில்
‘பூங்களைப் பறிக்காதீர்கள்’
அரசு வாணோலி ஒலிபரப்பில்
‘ஊரடங்குச் சட்டம்’

நன்றி மாண்பும்

'என்னை மறந்த என்னை' எனக்குள் இருந்து
வெளிக்கொண்ட ஊக்கமும் உற்சாகமும் தந்த உள்ளங்களை
என்னுள் என்னிக்கொண்டு -

இலக்கியக்கடலை கரையில் இருந்து ரசித்துக்கொண்டிருந்த
எனக்கு அதில் நீந்தக் கற்றுக்கொடுத்த
தீரு. ஜோசப் பாலா -

மறைவாக எனக்குள்ளே ஊக்கியாக இருந்த

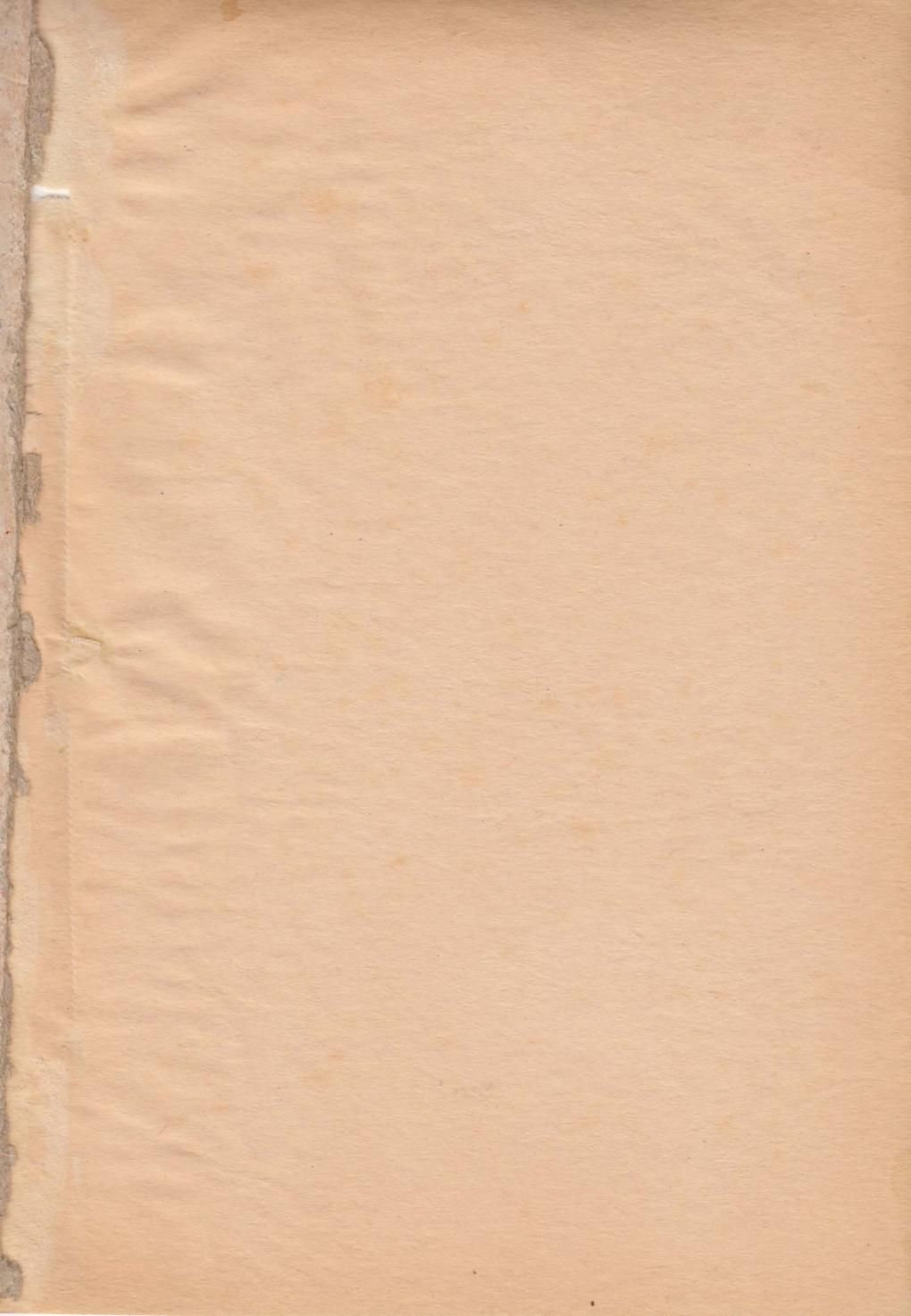
செழியன் செல்வன் -

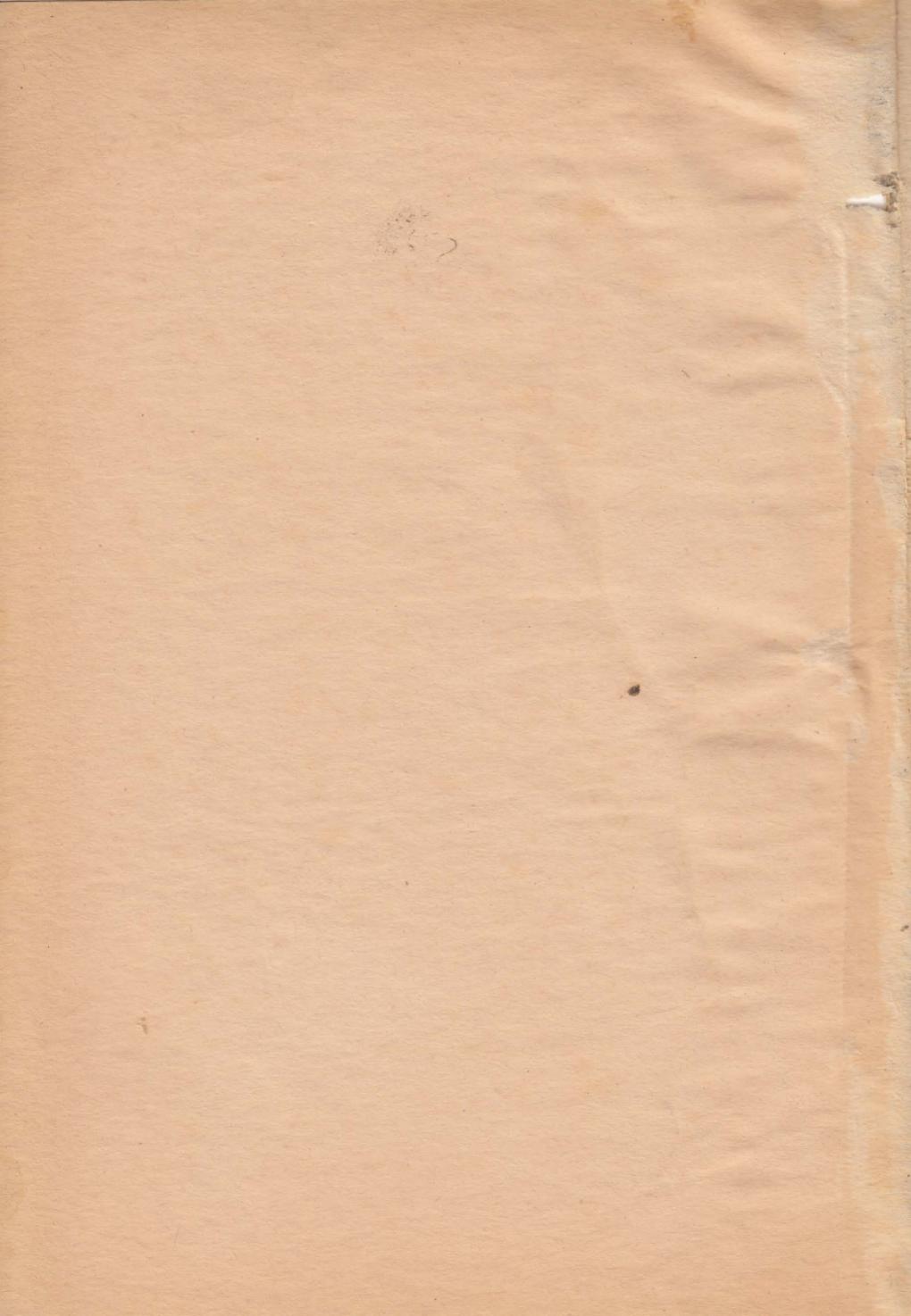
தீரித்திரன் சுந்தர் -

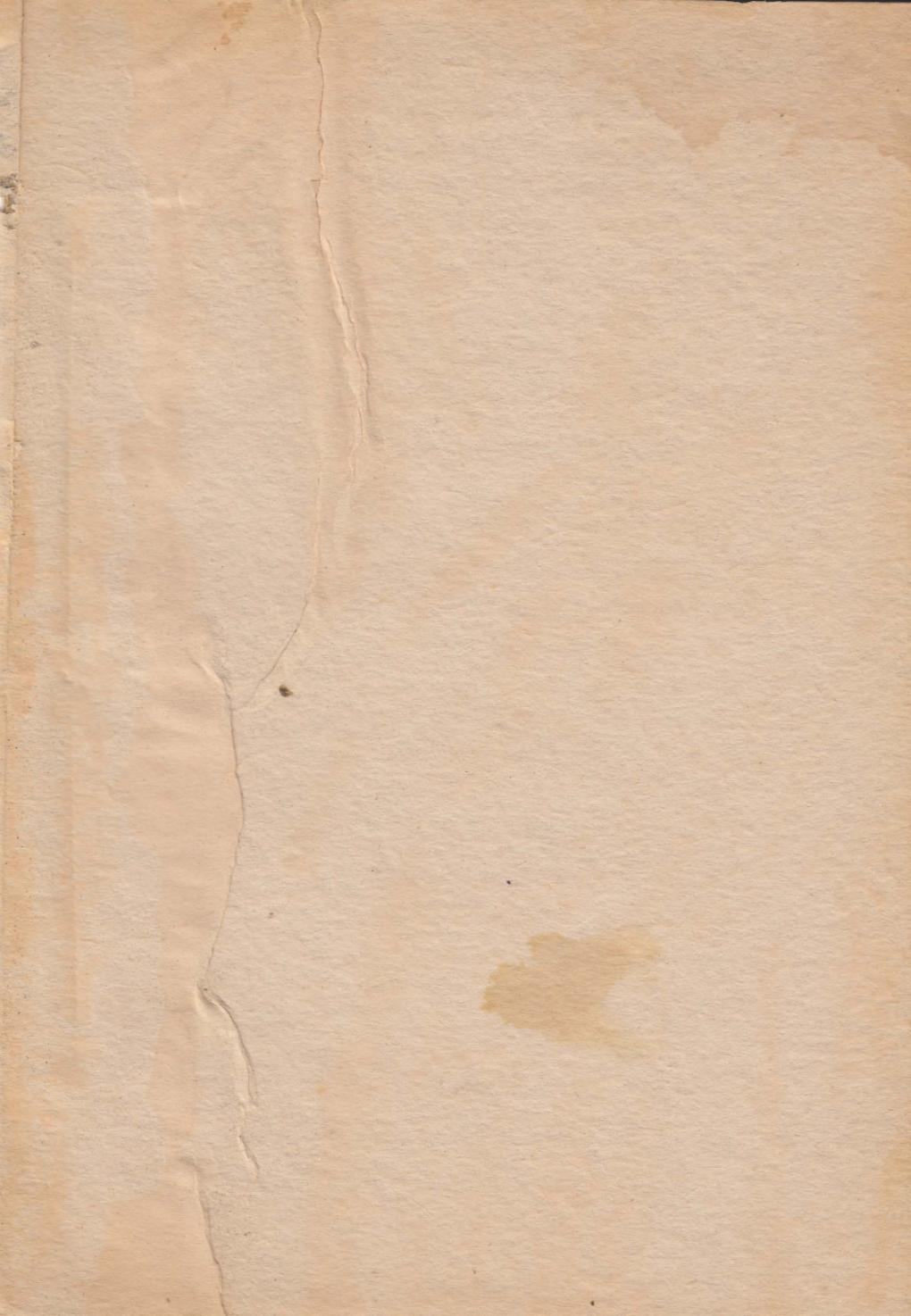
மற்றும் என் இனிய நண்பர்கள்
மணி ஓசை அச்சக ஊழியர்கள் -

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக
பூமித்தாயின் மதியில் பெற்றெடுத்து
தழிழ் அன்னையின் கைகளில் வளர்த்துவிட்ட
பெற்றோருக்கும்
இதயநன்றீகள்.

- இந்தப் புத்தகத்தைப் பற்றிய வாசகர்களின்
கருத்துக்கள் பதிப்பக முகவரிக்கு வரவேற்கப்படுகின்றன.

மான்ட வடையும் மருந்து வெக்கையும்
சூடி உலாவரும் வாடைக்காற்றில்
அழுதமொழியனின் அற்புதக் கலைதைகள்
இத்தரை மாற்றும் சித்திரக் கலைதைகள்.

சத்திர சிகிச்சை சத்தி முனையின்
கூரிய நாலீன் வீமர்சனச் சொற்கள்
புத்தம் புதிய சொற்றொடர் வீச்சில்
உடல், உளக் கழலைகள் வெட்டி எறிபடும்.

அநுபவ ஒன்றிப்புக்களும்; ஆத்மார்த்தப்
பினைப்புகளும்
அழுதவோழியன் அழுகு கலைதைகள்
ஆத்ம வயங்கள் — இதையாகும்
மானிடநேயம் — அணியாகும்.

— செம்பியன் செல்வன்

மரபுக்கலைத் தன்பது தங்கத்
தண்டவாளத்தில் ஒடுகின்ற ஏதும்
புதுக்கலீலை யோ டி : சுச்சிறஞ்சுடன்
சதந்திராஷ சிறகடிக்கும் வானம்பாடு

— சிரித்திரன் சந்தர்